

SZELES GYÖRGY

Pótszerek

„Az alkoholmentes sör az első lépés a guminó felé vezető úton.”

Ez a poén kering a Neten már legalább 5-6 éve. Nos, ezt a poént én követtem el, még 1993-94-ben. A SANOFI-Chinoin, ahol én akkor dolgoztam, '93-ban szervezte meg a Növényvédőszer Üzleti egységet a nagytétényi gyáregységében, akkor oda kellett átköltözni mindnyájunknak Újpestről. Tétény mellett, Érden akkor nyílt meg az Admirális étterem, ami nagyon hamar a tanyánk lett, minden külföldit oda vittünk ebédelni és vacsorázni. Mivel mindenki kocsival járt, így én is rendszeresen alkoholmentes sört ittam, mert mégiscsak úgy néz ki, de mégsem törvénytűlsó. Ekkor jött ki belőlem ez, hogy először alkoholmentes sör meg koffeinmentes kávé, aztán jöhet a guminó. Ezzel jól elvultunk, másör – guminó volt a szokásos szlogen. Viszont az történt, hogy ez a poén kiszabadult Moszkvába, az oda rendszeresen járó kollégánk jóvoltából. Ott kerengett, kerengett, és a HVG egy cikkében jött haza, akkor már úgy, mint egy igazi orosz közmondást prezentálták egy Moszkváról szóló cikkben. Azután gondolom, onnan kiszabadult, beült mindenféle, a neten keringő szöveggyűjteménybe, és időnként elem kerül, ekkor büszkeség önti el a szívemet.

Megírtam persze ezt haikuban és limerickben egyaránt, íme mindkét formát bemutatom itt:

Alkoholmentes
Sör, legelső lépés a
Guminó felé.

Ez így akkor egy haiku, és az alábbiakban a limerick formát mutatom be:

Mentességek

Koffeinmentes kávékat ihat,
Nikotinmentes cigit is szívhat.
Alkoholmentes sört tesznek elé,
Első lépés a guminő felé!
Csupa pótszer, ezektől csak szívhat!

Hát így történt, hogy szállóígyeszerző lettem, szándékom és tudásom ellenére:

Vermes Gyuri

Kép a falon

Hálósobámban függ – több kép mellett – egy kis méretű festmény; régi gazdái jó vastag aranykeretbe helyezték, hogy észre lehessen venni, olyan kicsi a lelkem. Feltehetőleg holland mestere a XIX. század második felében működött, a szignója és az évszám is ott szerepel a képen.

A képen nem történik semmi azon kívül, hogy ül egy lány a tisztáson római-görög tunikaszerű ruhában, és lelkesen fésülgeti a majdnem derékig érő haját. A kép kedves, derűs, jó hatású, meg is kedveltem már.

Történetesen kedves ismerősök jöttek hozzánk látogatóba, kérésre, hogy adjanak szakértő véleményt a gyűjteményemről. Az enyém persze csak töredéke az övéknek – ők ezt az ipart úzik foglalkozásszerűen.

A becsüs pár hölgytagja megállt a kép előtt, ránézett, de nem szólt semmit.

– Nem tetszik? – kérdeztem kíváncsian.

– Olyan sonkalábú! – hangzott el a gyors verdikt ellentmondást nem tűrően, és a hölgy továbbment.

Hát valóban... A modell helybéli parasztlányka lehetett, akin volt egy kis husi, meg zsiri, és ezt a természetalkotta remeket a festmény teljes bájában rávillantja a nézőre. Szegény művész; annak idején nem sejtette, hogy a divat és az ideák gyorsabban változnak, mint ahogy művén megszárad a festék, és korunk hölgyei nem kevésbé lesznek e kérdésben engesztelhetetlenek, mint az övéi. Csak ők a hús- és zsírmentes hölgyekkel voltak azok.

Akárhogy is lesz, ha nem kenyérre kell majd, én nem fogom eladni ezt a kis bájos remeket; korhűnek nem nevezném, és igen, a modell jelenleg nem trendi – ámde báját épp ezek adják. Lehet nála „időszerűbb”, „szebb”, „divatosabb” egy kép, de ilyen több nem lesz sosem. Még ha esetleg műértőségem színvonala kérdésessé lett is vendégeim szemében.

No, egy eredménye azért lett ennek a látogatásnak: a képecske címet kapott, mert azóta úgy hívom, hogy „A sonkalábú!”

A gringo magyar

Amerikás magyar, jaj, eszem a máját,
Nem ismerte még faluja kocsmáját.
Mit jelent, hogy „Kokszmí”? Olvasta a címet,
nem tudván, hogy ivó, mely befogad sok hímet.
De elmagyarázták, megrengette háját!

Így kommentelünk mi!

Kommenteket olvasok, nem lehet kibírni,
hogy emberek miket képesek leírni!
Nincs érdemi vita,
Marad hát a fika,
Névtelenség mögé milyen jó bebújni!